

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES DIOUET

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

ΡΚΕΤΑ χρόνια έχουν περάσει από τότε που τρελλάθηκε ο Ροβέρτος, τ' άμορφο παλληκάρι, ο μοναχογιός του κόμητος Ντέ Ν....

Οι δισοί του δεν θέλησαν να τον κλείσουν σε φρενατωμαίο. Άλλωστε, ή τρέλλα του δεν είχε καθόλου επικίνδυνη. Δεν περνούσε κανένα, ό δυστυχισμένο νός. Μόνο περπατάει δίλη μερτα μελαγχολικός μέσα στο πάρκο της έπιλουώς τών γονέων του και ψιθυρίζει: — Λευκή!... Λευκή!...

Καμμιά άλλη λέξις δεν βγαίνει απ' τή γλωσσά του χείλη. Δεν σπράνει πατέ τή μάτια του να κοιτάξει κανένα. Είναι πειθώς σαν ένα μικρό παιδί κα όταν οι ύπνρέτες τó βράδυ θέλουν να τόν οδηγήσουν στην Έπαυλη, δεν αντίστέκεται καθόλου, αλλά τούς ακολουθεί με ασημιένο πάντα κεφάλι και σιωπηλός.

Γιατί τρελλάθηκε τ' άμορφο παλληκάρι, γιατί κοιτάζει πάντα κάτω, γιατί δεν βγαίνει απ' τή γλωσσά του χείλη καμμιά άλλη λέξι, εκτός απ' τó όνομα «Λευκή»;

Ποιά ήταν αυτή ή Λευκή; Υπήρχε ποτέ πραγματικά αυτή ή γυναίκα ή είν' ένα φάντασμα, πού τó βλέπει ο Ροβέρτος μέσα στη σιωπή τών τρέλλω;

Ω!... ή Λευκή ύπνρησε καί τή γνώσεως άλλωτε ο Ροβέρτος, μιά τώρα, άλλωμονο, είν' ένα φάντασμα παιά, πού ό τρελλός νέος τó βλέπει διαρκώς μπροστά του...

Ήταν μιά κόρη πού άμορφη, πού τής ταίριαζε πού τ' όνομά της, γιατί ήταν λευκή σαν χείνος καί σπό πρόσωτο καί στην ψυχή...

Ήταν λευκή σαν χείνος, μιά τή μάλλι της καί τή μάτια της ήταν μαύρα σαν τή νύχτα...

Ήταν μιά κόρη πού άμορφη καί ο Ροβέρτος τήν αγαπούσε, τήν αγαπούσε πού...

Μά τώρα, δεν είνε παρά ένα φάντασμα μόνο, ένα φάντασμα πού ό Ροβέρτος τó βλέπει διαρκώς μπροστά του, μέσα στη σιωπή τών τρέλλω...

Ή Έπαυλη τών Ν.... περιστευζέται από άνθισμένα πάρκα καί άπέρανη δάση με λίμνες. Στά δάση αυτά ύπνρηχει άρθρο κυνήγι, κοινέλια, λαγοί, άγρια περιστερία καί φασανοί.

Έτσι, συχνά οι κόμητες Ντέ Ν.... διοργανώναν κυνήγια στα δάση τους καί προσκαλούσαν σ' αυτά καί τούς ιδιοκτήτες τών γειτονικών έπαυλων.

Σε μιά απ' τες έπαυλες αυτές, κατοικούσε καί ο μαρκήσιος Ντέ Μ...., ό πατέρας τής Λευκής. Ήταν καί αυτός πάντα ένας απ' τούς πρώτους καλεσμένους στα κυνήγια τών Ντέ Ν....

Άρκετές φορές μάλιστα τόν συνόδεψε σ' αυτά καί ή κόρη του. Έτσι, ό Ροβέρτος καί ή Λευκή γνωρίστηκαν περισσότερο, έτσι αγαπήθηκαν καί έτσι, μιά ρόδινη αύγη, έξομολογήθηκαν ό ένας στον άλλο τόν έρωτά τους, κάτω από τή ηλιά καί τών δέντρων τών δασών.

Πάνε χρόνια τώρα πού δεν κινιγγάνε πια στα δάση αυτά. Άπό τότε πού είνε τρελλός ό Ροβέρτος, έπαψαν καί τή κυνήγια καί ή γιοιές.

Τό τελευταίο κυνήγι έγινε ένα γλωμύ φηνοπωρινό πού καί από τότε ό Ροβέρτος είνε τρελλός καί ή Λευκή είνε ένα φάντασμα...

Τι ώρα καί γεμάτη ζωή ήταν ή Λευκή έκείνο τó γλωμύ φηνοπωρινό πού!... Φορούσε ένα έπανοφόρι από λευκή έριμνα καί ένα μικρό κατελλάω λευκό, κάτω απ' τó όποιο έξέφταναν οι μαύροι βόστρυχοί τών μαλλιών της, παίζοντας τρελλά με τó προυνό άγρω... Καί τó πρόσωπό της ήταν πού λευκό καί από τήν άσπρη έριμνα πού φορούσε... Πόσο, αλήθεια, τής ταίριαζε τ' όνομά της!...

Όλοι τήν κοιτάζαν γοητευμένοι, άλλ' αυτή δεν κοιτάζε παρά μόνο τó Ροβέρτο... Λιχταρούσε να μείνη μόνη καί... Είχε άλλωστε να τού πη τóσα εχθρότητα νέα... Είχε μλήσει στον πατέρα της γιά τόν έρωτά τους καί έκεινος δέχτηκε προθυμια να γίνει ή κόρη του κόμηττα Ντέ Ν....

Ό Ροβέρτος, βλέποντάς τήν ν' άγνωβολή όλόκληρη απ' τήν ευτυχία της, μάντευε τι θα τού έλεγε. Κι' ήταν ευτυχισμένος καί πε-

ρήφανος γιατί ή Ιδανική αυτή κόρη, πού τή θαύμαζαν όλοι, διάλεξε αυτόν ανάμεσα σε τóσους άλλους.

Άλλά δεν μπορούσε να καταλάβη καί αυτός γιατί μιά παράξενη άνησυχία, ένα άόριστο προαισθημα, τόν κρατείε εκείνο τó πού καί τόν βασάνιζε...

Σε λίγο ξεκίνησαν όλοι μαζί να τή δάση. Μανάχα ή Λευκή με τόν γέρο πατέρα της είχαν μείνει πού πίσω απ' τούς άλλους, κουδενταίνοντας ευτυχισμένο.

Ό Ροβέρτος ήθελε πού να ξεφύγη απ' τούς άλλους κυνηγούς καί να μείνη μόνος με τή Λευκή, αλλά, βλέποντάς τήν μαζί με τόν πατέρα της, κρατηθήκε. Έλαξε άλλωστε να τήν συναντήσει πού στερα.

Όταν οι κυνηγοί έξαφανίστηκαν κάτω απ' τή πεανά δέντρα, ή Λευκή είνε στον πατέρα της:

— Πατέρα, θέλω να πάω καί εγώ να κυνηγήσω στην όχθη τής μεγάλης λίμνης...

Τό είνε αυτό, γιατί ήξερε ότι ό Ροβέρτος θα πήγαινε εκεί. Ό πατέρας της χιμογέλασε. Κατάλαβε πού ήταν ό σκοπός τής κόρης του καί τής απάντησε:

— Πήγαινε, κόρη μου... Έγώ θα πάω πρός τή μικρή λίμνη.

Ή Λευκή, άρνού άγκάλιασε καί φίλησε τόν πατέρα της, άνωμα κινήθηκε γοργά καί έλαφρά, σαν νεράδα τού δάσου.

Ό Ροβέρτος βρισκόταν μόνος στην όχθη τής μεγάλης λίμνης εκείνη τή στιγμή. Ήταν ευτυχισμένος καί ταραγμένος μαζί. Δεν ήξερε καί αυτός τι είχε. Περίμενε με μιά άόριστη άνησυχία τήν εμφάνιση τής αγαπημένης του.

— Γιατί, άναρωπιόταν μόνος του, τρέμω έτσι; Ή Λευκή μου καί αγαπά, φαίνεται μάλιστα πού καί εχθρόιστο έχει να μ' άναγγείλη...

Γιατί λοιπόν είμαι άνησυχός; Μήπως είναι άρρωστος από τήν πολλή ευτυχία;

Έξαρκα, μέσα απ' τες ίτιές δυό άγριοτεριότερα φτερούσαν. Μηχανικά ό Ροβέρτος ήπωσε τó όπλο του πρός αυτά, τή σημάδεψε καί έπίεσε τή σκανδάλη.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε...

Μά τή πουλιά δεν χιτηθήκαν καί έφυγαν τρομαγμένα. Συγχρότως όμως είναι βογγητό άκούστηκε εκεί κοντά...

Ό Ροβέρτος, γεμάτος άνησυχία, έτρεξε με τó όπλο στο χέρι καί, πού απ' τες ίτιές, μέσα σ' ένα αύλακα, είδε ποσιμένη μιά γυναίκα... Μιά γυναίκα με άσπρο έπανοφόρι καί άσπρο καπέλλο.

Τήν Λευκή... Τό άσπρο της έπανοφόρι ήταν ματωμένο.

Φτωχή Λευκή!... Ερχότανε όλη γαρά, ανάλαφρη σαν νεράδα τού δάσου, γιά να συναντήσει τόν άγαπημένο της στην όχθη τής λίμνης, πού απ' τες ίτιές, καί αυτός τήν πλήγωσε άανάστωμα.

Τήν πλήγωσε χωρίς να θέλη βέβαια... Μά, άλλωμονο, τήν πλήγωσε καί τήν σώρασε έταμοδάνητη πάνω στο ύψος χάρμα! Φρόση!... Τά σανάγια της τρέπτησαν τή σιλάχνα καί τó αίμα της κούλουσε άρθρο...

Ό Ροβέρτος, κρατώντας τήν στην άγκαλιά του, γυμνώσε μέσα στο δάση, χιτηντάς βοήθεια.

Καί τó αίμα τής Λευκής έτρεξε, έτρεξε αόένα... Ό φτωχός νέος τó ένοιωσε πού κούλουσε θεομύ επάνω στα χέρια του. Καί όταν συνάντησε τούς άλλους κυνηγούς, ή Λευκή είχε πια ξεφυγγήσει μέσα στην άγκαλιά του...

Ό μαρκήσιος Ντέ Μ.... πέθανε από συγκαίη, μόλις άντιβρισε νεκρή τήν κόρη του.

Κι' από τότε έπίσης ό Ροβέρτος τρελλάθηκε...

Δεν ήσκασε ποτέ πια τή μάτια του γιά να ίδι τίποτε στον κόσμο... Κοιτάζει έπιμονα κάτω καί δεν βλέπει παρά ένα λευκό φάντασμα πάντα μπροστά του καί τή χείλη του δεν ψιθυρίζουν τίποτε άλλο, παρά μόνο: «Λευκή!... Λευκή!...».

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

- Μεταξύ λοιποδυτών: — Έχεις καί ρολόι, βλέπω, ή; — Βέβαια. — Καί πόσο σου στοιχίσε; — Δεν έξρω γιά τήν τιμή... Δεν ήταν κανέναν στο κατάστημα, όταν τó... πήρα!...

Σε λίγο ξεκίνησαν όλοι μαζί γιά τó κυνήγι...